

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 482/2015
27.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ћ. и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. - адвоката Н.А., поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 6/15 од 29.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. - адвоката Н.А., поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 6/15 од 29.01.2015. године, док се допуна истог захтева од 14.05.2015. године **ОДБАЦУЈЕ** као неблагоприятна.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду ПОИ.бр.1/14 од 28.10.2014. године, измењеним дана 01.12.2014. године, усвојен је захтев Вишег јавног тужиоца у Новом Саду ОИКбр.7/10 од 20.10.2014. године за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела и одређено је да се привремено одузима, између осталих, од власника М.Ћ. и то а) - стан у поткровљу-дуплекс број ... пов.177,38м² у стамбеној згради изграђеној на катастарској парцели број ... КО Нови Сад II, у улици ..., чији је власник М.Ћ. по уговору овереном пред Основним судом у Новом Саду ОВ бр.14022/11 од 19.12.2011. године, б) - новац који се налази на рачуну „К.б.“ АД Б. на текућем рачуну број у износу од 4.954.148,98 динара чији је власник М.Ћ., а Д.Н. овлашћена за располагање по рачуну и в) - новац који се налази на рачуну „А. Б.“ АД Н. на ороченом динарском штедном рачуну број у износу од 1.250.000,00 динара, чији је власник М.Ћ. и одређено је да привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела

траје најдуже док суд не одлучи о захтеву за трајно одузимање имовине, а привремено одузетом имовином ће по основу одредбе члана 9. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела управљати Дирекција за управљање одузетом имовином.

Решењем Вишег суда у Новом Саду КВ-1072/14 од 01.12.2014. године у ставу I изреке делимично је усвојен приговор браниоца окривљеног М.Ћ., па је укинута привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела које је одређено решењем судије за претходни поступак ПОИ.бр.1/14 од 28.10.2014. године, измењеним 01.12.2014. године, и то у делу где је од овог окривљеног привремено одузет 1) - новац који се налази на рачуну „К. Б.“ АД Б. на текућем рачуну број ... у износу од 4.954.148,98 динара чији је власник М.Ћ., а Д.Н. овлашћена за располагање по рачуну и 2) - новац који се налази на рачуну „А.б.“ АД Н. на ороченом динарском штедном рачуну број ... у износу од 1.250.000,00 динара, чији је власник М.Ћ. У ставу II изреке решења одбијен је као неоснован, између осталих, приговор браниоца окривљеног М.Ћ. од 17.11.2014. године, допуњен 01.12.2014. године, а који је изјављен против решења судије за претходни поступак ПОИ.бр.1/14 од 28.10.2014. године, измењеног 01.12.2014. године, у делу где је од окривљеног М.Ћ. привремено одузет стан у поткровљу-дуплекс број ... пов.177,38м² у стамбеној згради изграђеној на катастарској парцели број ... КО Нови Сад II, у улици ..., чији је власник М.Ћ. по уговору овереном пред Основним судом у Новом Саду ОВ бр.14022/11 од 19.12.2011. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 6/15 од 29.01.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, браниоца окривљеног М.Ћ. и В.Р., које су изјављене против решења Вишег суда у Новом Саду КВ-1072/14 од 01.12.2014. године.

Бранилац окривљеног М.Ћ. – адвокат Н.А. поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 6/15 од 29.01.2015. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијано решење или да га преиначи на тај начин што ће се према окривљеном М.Ћ. применом одредбе члана 34. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела применити мера забране располагања привремено одузетом имовином, тачније мера забране располагања предметним станом у Новом Саду.

Дана 14.05.2015. године бранилац окривљеног М.Ћ. поднео је Врховном касационом суду допуну наведеног захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца

окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажно решење против кога је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован, док је допуна истог захтева од 14.05.2015. године неблаговремена.

Наиме, бранилац окривљеног М.Ћ. захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона, али се из образложења захтева може закључити да је исти поднет због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП у вези члана 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да није законит правни закључак Апелационог суда у Новом Саду да се на имовину стечену током 2007. године, а што је пре извршења кривичног дела за које је окривљени основано сумњив (током априла 2008. године), може применити мера привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела, а која мера је одређена Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, дакле указује се да је суд приликом доношења одлуке о привременом одузимању имовине проистекле из кривичног дела повредио законске одредбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 25. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ број 32/2013) (у даљем тексту: ЗОИПКД) су прописани услови за привремено одузимање имовине и то тако што је потребно да се кумулативно испуне четири услова, а то су да постоји основана сумња да је физичко или правно лице извршило кривично дело из члана 2. тог закона, да постоји основана сумња да је имовина власника проистекла из кривичног дела, да вредност имовине из тачке 2. овог става прелази износ од 1.500.000,00 динара и да постоје разлози који оправдавају потребу за привременим одузимањем (члан 23. став 1.).

Одредбом члана 3. тачка 2. ЗОИПКД је прописано да се имовином проистеклом из кривичног дела сматра имовина власника која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, то недвосмислено произилази да време стицања имовине проистекле из кривичног дела није од утицаја на доношење одлуке о привременом одузимању такве имовине, будући да законом није прописано да између кривичног дела за које се води поступак и за које је окривљени основано сумњив да га је извршио и стицања наведене имовине мора постојати узрочна веза, већ је у погледу те имовине која је предмет захтева

за привремено одузимање довољно да је њена вредност у очигледној несразмери са законитим приходима власника, без обзира на време њеног стицања. Самим тиме, нижестепени суд је у конкретном случају правилно применио одредбу члана 25. ЗОИПКД, тако да су у том делу неосновани наводи захтева за заштиту законитости.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. у делу у којем се указује да се на кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ није могао применити ЗОИПКД, јер ово кривично дело није било законом прописано као кривично дело 2008. године, када је окривљени по оптужном акту јавног тужиоца наводно извршио то кривично дело, већ је тада било прописано кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ. И овим наводима захтева браниоца окривљеног се заправо указује да је побијаним решењем учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, односно да је суд својим одлукама повредио напред наведене законске одредбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани из разлога што је радња извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 121/2012) садржана у радњи извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005 ... 72/2009), а који је важио у време извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет и за које је основано сумњив да га је извршио. У начелу питање постојања правног континуитета између наведених кривичних дела решено је у судској пракси Врховног касационог суда кроз више одлука донетих поводом захтева за заштиту законитости, између осталих и пресудама Кзз 384/2014 од 08.05.2014. године, Кзз 460/2014 од 21.05.2014. године (које пресуде су доступне лицима која имају правни интерес). На питање да ли у предметном поступку постоји правни континуитет између кривичних дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ и злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, а које кривично дело се окривљеном ставља на терет у овом поступку, у конкретном случају одговориће суд са осталим правним питањима које решава у редовном кривичном поступку.

Имајући у виду прелазне и завршне одредбе, тачније члан 81 ЗОИПКД, као и да се одредбе тог закона примењују на кривично дело из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ и на кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ (члан 2. став 1. тачка 5) и 8) ЗОИПКД), то је, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају правилно примењен закон и то одредбе члана 25. ЗОИПКД.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да је суд погрешно закључио да се асигнација сматра плаћањем тј. испуњењем обавезе, уместо промене дужника у облигационом односу, те указујући да је требало

извршити економско-финансијско вештачење и утврдити колики је износ новца на име предметног правног посла био пренет на рачун „К.“ и колико је „К.“ утрошила на име извршења тог правног посла, као и када је предметни стан плаћен, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Допуна захтева за заштиту законитости од 14.05.2015. године је неблаговремена.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости, ако није поднет у року из члана 485. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.) учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је окривљеном М.Ћ., према доставници која се налази у списима предмета, решење Апелационог суда у Новом Саду КЖ2 6/15 од 29.01.2015. године уредно достављено дана 24.03.2015. године, а да је његов бранилац – адвокат Н.А. поднео суду допуну захтева за заштиту законитости преко поште препорученом пошиљком дана 14.05.2015. године, а што произилази из службеног печата Врховног касационог суда, дакле након протекла рока од 30 дана који је прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд допуну захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. од 14.05.2015. године одбацио као неблаговремену, јер је поднета након законом прописаног рока.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењем није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ћ. - адвоката Н.А., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног М.Ћ. одбио као неоснован, док је допуну истог захтева од 14.05.2015. године на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као неблаговремену.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.